

tvoja čudna toplota bedi
ob mrtvem in svežem svetu.
O sladka roža bivanja
ko se vase zazrti svet
pomiri in obmolkne
okoli tvoje misli,

Opojni vonj, ki puhti
iz preže na merjasca.

TOŽBA STAREGA HUGENOTA

Charles Camproux

Ampak zakaj so požgali mi hišo,
ampak zakaj so živino pobili,
tvoji nebeški smo volji sledili,
Bog vsemogočni, pa zažgali so hišo.

Le počemu so prišli, o moj Bog,
v naše doline s svojo vojno roko,
nič okrutnosti nam ni treba bilo,
da bi srečno živeli, moj Bog.

Nikomur nisem hudega storil nikdar,
za vse slednji kal iz zemlje vrvi,
nikoli nisem verjel v laži,
prepira nisem z nikomer iskal nikdar.

Ob zorah sem gledal sonca luč,
ki tvojo je hvalo pelo, naš Bog,
in ko mrak zagrnil je dom in log,
vselej nam Ti si bil sonca luč.

Dih samo tvoj je plul nad gorami,
pod kostanji pa bistre vode,
ki z Barre strmin za nas hite,
tvoj svobodni dih nad gorami.

Vode so prepevale, peli studenci
o Pismu, ki svete prostosti je vir,
pele so smešnih reči prezir,
ki so v doline jih plali studenci.

Ampak zakaj so požgali mi hišo,
ampak zakaj so živino pobili,
tvoji nebeški smo volji sledili
pa so lopovi požgali mi hišo.

SVOBODA

Max Allier

Odkar srce nič več ne blodi,
odkar imam obraz moža,
pred senco, ki za mano hodi,
vzravnano grem skoz lesk sveta
in za usodo ni mi mar.
Naj me že pahne kamor hoče,
povsod jo sprejmem kljubujoče —
da sem le sam svoj gospodar.
Ves v capah, a kot kralj vzravnan
lahko bi mirno pasel črede;
in če bi bil za to izbran,
v zakone zgoščal bi besede.
Sedaj nič več me ne skazi,
ne revščina in ne poklic;
skoz mesto grem prešernih lic
in gazim prah, ki se kadi.
Cesarjevo cesarju dam,
on pa mi plača mojo dnino;
a ko za kruh dovolj imam,
sem kralj nad svojo kraljevino.
Sam, z Bogom skritim v dnu srca,
in hladno kljubujoč usodi,
korakam skozi lesk sveta
pred senco, ki za mano hodi.